

[Juul-Madsen.]

ministeren er kommet i sine overvejelser vedrørende en ændring af hyrevognsreglerne.

Poul Boeg (CD):

Jeg har ved tidligere lejligheder givet udtryk for en vis kritik her fra talerstolen i anledning af, at jeg synes at fornemme en tendens her i tinget i retning af, at hvis et spørgsmål på et vist tidspunkt inden for nyere tid var afgjort, så var det dermed mere eller mindre afgjort for bestandig, og så var der en uvilje til at tage det op til reform, eventuelt i lyset af en senere udvikling. Det skulle såmænd ikke forbavse mig, hvis vi senere i dag i anden forbindelse netop vil løbe ind i den argumentation, at folketinget traf en afgørelse for et par år siden, og så må den nødvendigvis blive stående.

På denne baggrund vil jeg gerne begynde med at udtale en anerkendelse til justitsministeren for det initiativ og det mod, kan man vel sige, der ligger i at komme med et forslag til tinget om en reform på dette punkt: indførelse af generelle hastighedsbegrænsninger, uanset at tinget så sent som i juni 1971 netop gik imod denne tanke med et meget overvældende flertal.

I mit parti gør der sig en noget forskellig opfattelse gældende med hensyn til dette spørgsmål, men jeg kan dog sige, at som principielt udgangspunkt indtager vi en positiv holdning til selve denne idé. Vi ser med sympati på tanken om hastighedsbegrænsninger og er naturligvis interesseret i de mest effektive regler til begrænsning af trafikulykkerne. Men når dette er sagt, må jeg tilføje, at der altså er ret store nuancer i, hvordan forskellige medlemmer af centrumdemokraterne ser på det, og jeg ville gerne illustrere dette med et par eksempler for at vise, at man kunne gå frem på mange forskellige måder. Eksempelvis har vi i vor gruppe talt om muligheden af at indføre generelle hastighedsbegrænsninger i byerne og på landevejene, men ikke på motorvejene ud fra det synspunkt, at motorveje jo netop er bygget til de store hastigheder.

Vi har også været inde på den tanke, at man måske kunne undvære hastighedsbegrænsninger i perioden fra midnat til kl. 6 om morgenen ud fra det synspunkt, at der

her ikke er den store trafiktæthed og derfor ikke nogen større risiko forbundet med større hastigheder. Endelig som et tredje eksempel, men langt fra et udtømmende eksempel, har vi også været inde på, at vi i lighed med, hvad man, så vidt jeg ved, har i visse andre europæiske lande, f. eks. skulle have særlige regler om hastighedsbegrænsninger i perioderne op til højtider, altså i perioder, hvor trafiktætheden gør det særlig risikabelt, hvis der er fuldstændig fri hastighed.

Dernæst vil jeg gerne i lighed med, hvad flere ordførere helt selvfølgelig har været inde på, pege på den sammenhæng, der er mellem, om man fastsætter en hastighedsgrænse, og hvad man sætter den til. Altså sagt meget banalt vil det eksempelvis være væsentligt lettere at få tilslutning til en hastighedsgrænse, skal vi sige på 110 km end til en hastighedsgrænse på 90 km. Der er vel altså her en vis vekselvirkning, og vi har fuld forståelse for, at den ærede minister har lagt det op på denne generelle måde, men på et eller andet tidspunkt, om ikke andet så i udvalget, kommer vi selvfølgelig til at se nærmere på disse ret så relevante enkeltheder. Mere generelt vil jeg tilslutte mig det, som andre ordførere har sagt, at vi i hvert fald må stille efter hastighedsgrænser, som vi på erfaringsmæssigt grundlag kan anse for at være realistiske.

Endelig vil jeg, for så vidt angår hastighedsbegrænsning, også gerne røre ved det spørgsmål, som flere af de forrige talere ligeledes var inde på, nemlig om, hvordan sådanne hastighedsbegrænsninger skulle fastsættes. Oplægget her fra justitsministeren er jo, at de skal fastsættes administrativt. Nu vil den ærede minister erindre, at jeg for nylig ved visse andre lejligheder er gået ind for bemyndigelser til ministeren, men netop på dette punkt kunne man måske nok rejse det spørgsmål, om det ikke er lidt betænkeligt. Jeg vil oven i købet gå så vidt som at sige, at den ærede minister måske selv ville ønske at overveje, om der ikke her er tale om et trods alt så forholdsvis kontroversielt punkt, hvor meningene vil være meget delte, så det ligefrem kunne være en fordel for ministeren ikke selv at skulle have det tunge ansvar at træffe denne beslutning alene. Men uanset hvordan justitsministeren nu måtte stille sig til det synspunkt, så tror jeg i hvert fald, at der i